

Co zpívala Majdalenka:

E H7
My pluli dál a dál v zelené lesy,
E
kde vlnka s vlnkou slaví své plesy
A
my pluli dál a dál v zelený háj
E H7 E
my pluli dál a dál v zelený háj

Loďka je malá, vesla jsou krátký,
poplujem, chlapeci, poplujem zpátky?
/: či máme plouti dál v zelený háj? :/

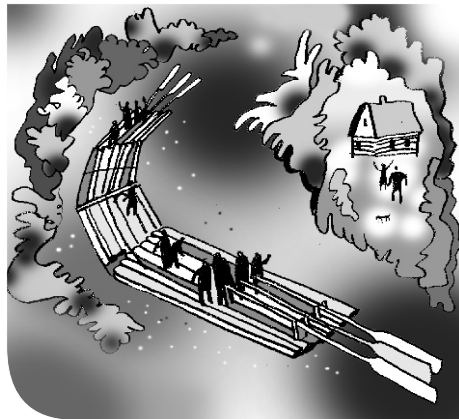
My pluli dál a dál v rákosí tmavé,
kde rybka s rybkou spolu si hraje
/: my pluli dál a dál v zelený háj :/

Plavali plavci malou voděnkou,
plavali plavci malou vodou
plavali, plavali, děvčata plakaly,
že tudy vícekrát nepoplujou

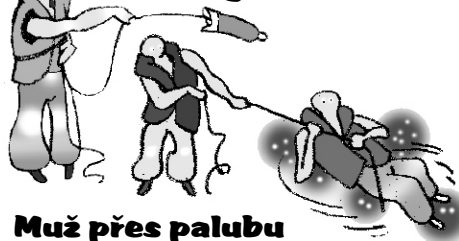

Andle Kresčil Jonáš

Majdalenka trochu brnká kytaru a nutí nás na každé výpravě zpívat. Kapitán říká, že tahle písnička je hymnou vodních skautů, ale paličatá Majdalenka tvrdí, že to je stará vorašská píseň a tu poslední sloku ji naučila babička, co je ze mlejna.

Zahrajte si s námi

Muž přes palubu

V bazénu nebo na klidné vodě vysadí každá posádka ve stejné vzdálenosti asi 10 m od břehu jednoho „plaváčka“

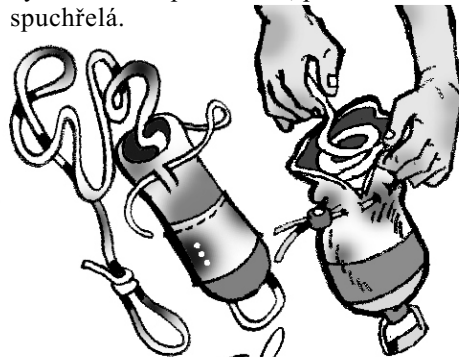
v plovací vestě.

Na daný povel hodí posádka plaváčkovi házečku. Ten se chytne lana, drží je pevně na prsou v leže na zádech a posádka jej přitahuje (plaváček se jen drží, nepomáhá nohama). Vyhrává ta posádka, jejíž plaváček je dříve přitážen ke břehu. Jako plaváčka vystřídejte všechny členy posádky.

Jednoduché? Ale důležité.

Správné házení a správný způsob přidržování se házečky může zachránit život.

Házečka je pro vodáka stejně důležitá jako pro letce padák. Proto se ji naučme správně balit (výsadkáři si také balí své padáky sami) a nepoužívejme ji ani jako koníčkovací šňůru, ani jako šňůru na sušení prádla. Ta jednoduchá věc nesmí být ani trochu poškozená, přeželelá nebo spuchřelá.

Ahoj

močké stránky

všichni mužíci na palubě

PRO VODNÍ SKAUTY A SKAUTKY

2/2010

Tak jsem vám tuhle nakoukla do skladu u naší klubovny a mohlo mne ranit, z toho, co všechno si tam kluci nasyslili.

Ve skladu měli zásoby všeho, co by mohli potřebovat pro případ ztroskotání: Molitanové matrace, kousky provázků, nějaké pruty ještě z tábora a co nejhoršího, zbytky jídla: Sklenice broskvového kompotu, sáčky s těstovinami a rýží, polívky Vitana a Knorr, načatou láhev stolního oleje a takovéhle věci. No hrůza. A ke všemu tam ještě byla spousta pavučin a myších toho, no, trusu.

Vlítly jsme na to s holkama a všechno to vyházely. Představte si, že by to ti moulové snědli, přes plísň do sebe dostali nějaké aphlatoxiny a pak třeba umřeli! My bychom se pak museli starat o celou klubovnu, loděnici a sklad. A ani bychom nemohly pořádně truchlit, protože nevíme, jak se řekne vdova od bratra.

Majdalenka

Udělat se

totéž co čvoknout se. K této situaci dojde, když se z rozlíčených důvodů pramice převrhne a posádka spadne do vody.

Jonáš

plavci: VEZÍR

Andle: JOGGS

Samotáček: já se dokopím

Zdeníku Kapitána:

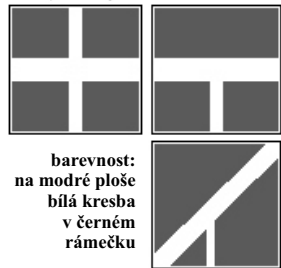
Jednou jsme jeli Lužnici a na kormidle Pelicana byl Wilda. Byl to kluk šikovná, ale líná. Nerad se převlékal, nerad přezouval, nejčastěji jezdil v kanadách.

Wilda byl kluk líná, ale šikovná. Pelican kormidloval naprosto bravurně, přistávat uměl také perfektně, takže se nalod'oval a vylod'oval suchou nohou, tedy kanadou. Proto jsem mu tenkrát na loď svěřil čtyři odrostlá vlčata, tak zvané buldočky. Ti byli úžasní, Wildu poslouchali na slovo a do všeho se hrnuli s výkřiky „Já, já, já!“ Samostatně ale ještě neuměli nic.

To léto bylo na Lužnici vody o něco méně než jindy, takže Wilda musel hodně kormidlovat, aby se vyhnul mělčinám a dlobákům. Jednomu se však nevyhnul a Pelican se točil na místě, bylo třeba jej odlehčit. „Vylodit!“ zařval Wilda na buldočky. Ti se chytli vrbičky a vyšplhali na ni. Odlehčený Pelican opustil kámen, aby se vzápětí točil na dalším. Vrba ověšená buldočky se pod jejich tíhou pomalu skláněla a buldočci s obdivem pozorovali svého mastera a commandera, jak leze v kanadách do vody, aby pramici odlehčil. Když už se tedy namočil, dobrodil s lodí k buldočkům, aby mohli své útočiště opustit.

Od té doby Wilda jezdil ve starých teniskách a buldočci hlásili každou překážku nebo mělčinu včas a svého kormidelníka nejen poslouchali, ale i milovali.

Značení vodních cest:

barevnost:
na modré ploše
bílá kresba
v černém
rámečku

**Plavidlo
pluje
po
vedlejší
vodní
cestě**

Dětská plovací vesta

má límeček
podpírající ve
vodě hlavu
a popruhy
v rozkroku, aby
z ní malé hbité
mršky nevypadly.

Plovací vesta

Je nezbytnou součástí vodáckého vybavení. Pomáhá při plavání, chrání při nárazu na kameny a větve, hřeje a dodává pocit jistoty. Proto je povinná nejen pro skauty a skautky, ale i pro rovery, rangers a dospělé. Ti všichni musí mít jistotu, že při pomoci potřebným jsou i oni sami jisti. Vesta má mít nosnost minimálně 4 kg pro děti a 6 kg pro dospělé (položíme-li na ni cihlu, nesmí se vesta potopit). Materiál, tkanina, popruhy a zapínání podléhají mezinárodním požadavkům, o čemž vystavuje certifikaci prodejce.

Nedbale rozepnutou vestu nenosíme ani při návštěvě divadla, natož na vodě.

Nevhodné vesty jsou nafukovací (v olšinách se šňůrka s kuličkou snadno vytrhne). Podobně se nedoporučují vesty s náplní polystyrenu, který ztrácí vztlakové vlastnosti nejen nedbalým zacházením, ale i samovolně během času.

Boty do vody

Boty do vody jsou podceňovanou součástí vodácké výstroje. Jejich úkolem je nejen chránit nohy před poraněním (střepy, hřebíky, ostré kameny, ukopnutý palec), ale především zabránit smeknutí na lodi (na vlnolamu, na laminátovém dnu či palubě, na lavičce) a zmenšit možnost smeknutí na břehu, písku, trávě, bahně. Některé pomáhají udržovat i mokré nohy v teple, rozhodně jejich časté přezouvání přispívá k hygieně nohou. Důležitou vlastností je schopnost rychlého schnutí bez připálení nad ohněm.

Zcela nevhodné jsou **žabky**. Uchrání sice chodidlo před střepy a hřebíky, ale již neuchrání palce a ostatní prsty.

V nejnevhodnějším okamžiku se vyzují a přispějí ke zvrtnutí nohy.

Sandály sice z nohy nespádnou tak snadno, ale prsty ani nárt neuchrání. Navíc svádějí k celodennímu nošení a nohy by měly být po skončení vodácké činnosti usušeny a přezuty.

Různé **trekové boty** nebo kanady sice celkem dobře drží nohu kolem kotníku, ale jejich mokrá podrážka často klouže a při dlouhém nošení se v nich noha paří.

Nazouváky **Croky** jsou sice módní a často se doporučují pro koupání a vodní sporty, ale při dlouhodobém nošení se v nich noha zapaří, upínací pásek se uvolní nebo dře nad patou.

Plastové či gumové boty do vody chrání nohy od běžného poranění, ale jsou příliš tenké a citlivá pokožka na ně reaguje vyrážkou.

Velmi vhodné jsou **neoprénové boty** nebo **ponožky** pro surfaře se zpevněnou podrážkou. Nejen, že se nesmekají, ale zpevňují kotník a hřejí i mokré.

Protože se za mokra obtížně zapínají a rozepínají, je vhodné do nich nosit tenké bavlněné ponožky.

Dobré a účelné jsou **neoprénové boty** tvaru botasky.

Dobře se obouvají, při správném zapnutí drží na noze a dostatečně chrání nohu před nárazem i poraněním.

Jsou vám neoprénové boty drahé? Pak máme jeden letý odzkoušený **zlepšovák**. Generacím vodáků se osvědčily tzv. **jarmilky** (dříve „spartakiádky“). Dobře drží na noze, mají dostatečně silnou pryžovou podrážku, jsou lehké, dobře schnou a hlavně jsou levné, takže tolik nebolí kapsa, když si pořídíme nové vždy, když se během tábora poničily nebo nám vyrostla noha.

